

Sygn. akt III Cz 200/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Magdalena Hupa – Dębska

Sędziowie SO Krystyna Hadryś

SR (del.) Roman Troll (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa E. H.

przeciwko E. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 24 listopada 2014 r., sygn. akt I C 1639/14

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie przez jego uchylenie.

SSR (del.) Roman Troll SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Krystyna Hadryś

Sygn. akt III Cz 200/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim odrzucił pozew, albowiem sprawa została już prawomocnie rozpoznana pod sygn. akt I C 2118/12, gdzie powód dochodził wynagrodzenia z tytułu umowy przechowania, do zawarcia której miało dojść pomiędzy stronami przez czynności konkludentne, a w obecnym postępowaniu jako uzasadnienie żądania pozwu wskazuje te same okoliczności, powołując się na zawarcie przez strony umowy przechowania w formie dorozumianej. Okoliczność ta była zatem przedmiotem oceny sądu orzekającego w poprzedniej sprawie. Orzeczenie to oparto na treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Zażalenie na to postanowienie złożył powód zaskarżając je w całości i zarzucając mu błędne ustalenie, że spór i żądania pozwu w rozpoznawanej sprawie są tożsame z roszczeniami dochodzonymi przed Sądem Rejonowym w Wodzisławiu Śląskim w sprawie sygn. akt I C 2118/12, podczas gdy nie było podstaw do takiego ustalenia. Przy tak postawionym zarzucie wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że w sprawie prawomocnie rozstrzygniętej powód dochodził kwoty 4000 zł z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości polegającego na przechowywaniu materiałów w okresie od 6 września 2011 roku do 11 października 2011 roku, natomiast w tej sprawie dochodzi zapłaty na podstawie umowy przechowania zawartej przez czynności dorozumiane za okres od 12 października 2012 roku do 10 sierpnia 2014 roku. Dlatego też odrzucenie pozwu jest bezzasadne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powaga rzeczy osądzonej jest pojęciem procesowym i oznacza cechę prawomocnego orzeczenia wykluczającą ponowne przeprowadzenie takiego samego procesu. O powadze rzeczy osądzonej decyduje – poza identycznością stron i identycznością przedmiotu rozstrzygnięcia – także tożsamość podstawy sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, opublik. w OSNC z 1971, nr 12, poz. 226). Art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. nakazujący odrzucenie pozwu, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest prawomocnie rozstrzygnięta, należy interpretować w powiązaniu z art. 366 k.p.c. określającym granice powagi rzeczy osądzonej, dlatego też tożsamość roszczenia zachodzi tylko wówczas, gdy identyczne są nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu stanowiąca okoliczności faktyczne charakteryzujące stosunek prawny pomiędzy stronami, z którego wywodzone jest roszczenie.

W toku prawomocnie zakończonego postępowania powód dochodził kwoty 4000 zł z tytułu przechowywania materiałów w okresie od 6 września 2011 roku do 11 października 2012 roku, gdyż jego zdaniem po odstąpieniu od umowy o ocieplenie budynku pozwany nie zabrał tych materiałów z nieruchomości powoda. Wówczas Sąd Rejonowy stwierdził, że nie mogło dojść pomiędzy stronami, nawet poprzez fakty konkludentne, do zawarcia umowy o charakterze przechowania pomimo tego, że powód nie pozbył się rzeczy należących do pozwanego i w dalszym ciągu je zatrzymywał. Ponadto powód nie wykazał żadnej innej szkody oprócz tego, że przedmioty te znajdują się na jego posesji, ani nie wykazał za jakie czynności żąda po 10 zł dziennie, a to że powód przechowuje cudze rzeczy bez takiej konieczności nie rodzi po stronie pozwanego obowiązku zapłaty wynagrodzenia. Powództwo zostało oddalone na podstawie art. 835 k.c. i 836 k.c.

W poprzedniej sprawie ustalano więc czy doszło do zawarcia umowy przechowania pomiędzy stronami w zakresie przedmiotów pozostawionych przez pozwanego na nieruchomości powoda i dotyczyło to okresu czasu od 6 września 2011 roku do 11 października 2012 roku. Orzeczenie w tym zakresie uprawomocniło się 5 marca 2014 roku.

W pozwie złożonym w rozpoznawanej sprawie powód domaga się kwoty 10020 zł, albowiem – jak twierdzi – zawarł z pozwanym umowę poprzez czynności dorozumiane na przechowywanie materiałów i za każdy dzień zwłoki nalicza kwotę 15 zł za okres od 12 października 2012 roku do 10 sierpnia 2014 roku, albowiem żądał usunięcia tych materiałów zastrzegając taką opłatę w przypadku niedostosowania się do wezwania.

Podstawą poprzedniego, jak i obecnego powództwa jest roszczenie powoda na podstawie umowy o przechowanie zawartej przez czynności dorozumiane, z tym że podstawa tego roszczenia w rozpoznawanej sprawie dotyczy okresu czasu od 12 października 2012 roku do 10 sierpnia 2014 roku, czyli tego okresu, którego nie dotyczyło żądanie rozpoznane w poprzedniej sprawie.

Nie jest jednak tak, że w poprzednio rozpoznanej sprawie powód dochodził roszczenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości, albowiem jak wynika z pozwu w tamtej sprawie żądanie było związane z przechowywaniem materiałów, co wynika także z apelacji wówczas złożonej przez powoda, w której wskazuje, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo ustalił, iż nie doszło do zawarcia umowy przechowania. Z tego wniosek, że zarówno w poprzedniej, jak i w obecnej sprawie żądanie powoda jest oparte na podstawie umowy o przechowanie, tyle tylko, że w obecnie rozpoznawanej sprawie dotyczy ono okresu czasu od 12 października 2012 roku do 10 sierpnia 2014 roku, a co za tym idzie w tym zakresie nie zostało rozpoznane w poprzedniej sprawie, albowiem takiego żądania – za taki okres czasu – wówczas powód nie zgłosił. Nie można więc zasadnie uznać, że żądanie powoda dotyczące wynagrodzenia za przechowywanie pozostawionych na jego nieruchomości rzeczy w okresie od 12 października 2012 roku do 10 sierpnia 2014 roku na podstawie umowy przechowania zawartej w formie dorozumianej zostało rozpoznane już w poprzedniej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, z uwagi na zasadność zażalenia, należało na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c. zmienić zaskarżone postanowienie poprzez jego uchylenie. Natomiast o kosztach postępowania na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy orzeknie w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

SSR (del.) Roman Troll SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Krystyna Hadryś